

Cuprins

CARTEA ÎNTÂI

„Maimuță! Maimuță!“	15
Banditul Tenzo	44
Pușca lui Koroku	75
Muntele Florii de Aur	106
Un alt stăpân	147
Seniorul idiot	168

CARTEA A DOUA

Un bărbat chipes	239
Zidurile cetății Kiyosu	258
Ostaticul lui Yoshimoto	295
Seniorul cu dinții înnegriți	327
Mesagerul	364

CARTEA A TREIA

Un castel clădit pe apă	415
Ademenirea tigrului	445
Maestrul de pe muntele Kurihara	464
„Fii un vecin prietenos“	498
Shogunul rătăcitor	530

CARTEA A PATRA

Dușmanul lui Buddha	555
Shingen-Picioare-Lungi	586

Poarta fără porți	617
Funeralii pentru cei vii	640
Trei printese	682

CARTEA A CINCEA

Amurgul provinciei Kai	715
Turnurile din Azuchi	740
Maimuța merge spre apus	768
Trădarea lui Murashige	814

Cuprins

CARTEA A ȘASEA

Datoria unui vasal	7
Moștenirea lui Hanbei	24
Oamenii lui Dumnezeu	58
Căderea clanului Takeda	77

CARTEA A ȘAPTEA

Fortăreața de pe lac	111
„Cap de kumquat!“	141
Altarul zeului focului	183
„Cincizeci de ani sub soare“	205

CARTEA A OPTA

Un mesager fără noroc	259
Recviemul săngelui	277
Cele două porți	310
Războiul cuvintelor	342
Avertismentul de la miezul nopții	367

CARTEA A NOUA

Zăpezile din Echizen	403
O ceașcă de ceai	443
Stratagema lui Genba	480
Un prieten adevărat	510

CARTEA A ZECEA

Păcatele tatălui	537
Războinicul cu glugă	566
Lovitura de maestru	613
Taiko	641
Epilog	679

EIJI
YOSHIKAWA
Taiko
•

Traducere din limba engleză
de Mihnea Columbeanu

POLIROM
2018

EIJI
YOSHIKAWA
Taiko
• •

Traducere din limba engleză
de Mihnea Columbeanu

POLIRO
2018

Și astfel, mai întâi printre colegi, apoi, și în rândurile oamenilor de rang superior și inferior, reputația lui Tokichiro creștea prin această căsătorie, iar bârfele răutăcioase erau trecute sub tacere.

Pe Tokichiro, însă, nu-l interesau bârfele, bune sau rele. Pentru el, cel mai important era să-o înștiințeze pe mama lui din Nakamura. Negreșit, dorise să alerge acolo el însuși și să-i spună lui Onaka despre Nene, despre descendență și despre caracterul ei, deopotrivă cu toate celealte. Dar mama să îi ceruse să-si servească seniorul cu sârguință și să-o lase să rămână la Nakamura, fără să-si crea complicații cu ea până nu ajungea o persoană însemnată.

Își stăpâni dorința de a o vedea imediat și o informă despre noile evenimente prin scrisori. Iar Onaka începu să-i răspundă des. Ceea ce-l bucura îndeosebi pe Tokichiro era faptul că în Nakamura se răspândeau știrile despre avansările lui treptate și despre căsătoria cu fiica unui samurai, prin bunele oficii ale unui văr de-al lui Nobunaga. Știa că, în consecință, sătenii le vedea acum cu alți ochi pe mama și sora lui.

— Îmi dați voie să vă aranjez părul, domnule? apăru Gonzo cu o casetă de piepteni, îngenunchind lungă el.

— Ce? Trebuie să-mi leg și părul?

— Diseară sunteți mire, se cuvine să aveți părul aranjat cum se cade.

După ce Gonzo îl pieptănă, Tokichiro ieși în grădină.

Stele alburii începeau să apară printre ramurile copacilor de paulownia. În seara aceea, mirele se simțea sentimental. Pe Tokichiro îl înconjura o mare bucurie. Totuși, de fiecare dată când îi ieșea fericirea în cale, se gândeau la mama lui. Astfel, în fericirea sa exista și puțină tristețe. „Dorințele noastre nu se mai sfârșesc. La urma urmei“, se consola el, „există în lume și oameni fără mame“.

Tokichiro se cufundă în copaie. Se spălă pe ceafă cu o atenție deosebită. Când termină baia,

îmbrăcă un kimono subțire de bumbac și reveni în casă, unde găsi atâta lume, încât îi fu greu să-și mai dea seama dacă era casa lui sau a altcuiva. Întrebându-se de ce toți erau atât de ocupați, privi prin camera de zi și prin bucătărie, după care, fu nevoie să se retragă într-un colț, cu Tânțarii, privindu-i pe ceilalți cum lucrau.

Glasuri ascuțite dădeau ordine și alte glasuri ascuțite răspundeau.

— Aranjați toate accesorile personale ale mirelui deasupra garderobei.

— Le-am pus. Sunt acolo și evantaiul, și cutia de pilule.

Fel de fel de oameni alergau de colo-colo. A cui soție era aceea? Al cui soț, cel de colo? Nu erau rude apropiate, dar cu toții lucrau împreună, în armonie.

Mirele, care continua să stea singur în colț, își amintea fețele acelor oameni și se bucura din toată inima. Într-o cameră, un bătrân zgomotos explica tradițiile și obiceiurile strămoșești prin care gine-rele este adoptat atunci când se căsătoresc.

— Sunt roase sandalele mirelui? Nu se poate să poarte sandale vechi. Trebuie să poarte unele noi, până la casa miresei. Apoi, diseară, tatăl miresei va dormi cu sandalele în mână, iar mirele nu va părăsi casa nici o clipă.

O bătrână chițăia:

— Oamenii trebuie să aibă lampoane de hârtie. Nu putem merge până la casa miresei cu făclii în mâini. Pe urmă, lampoanele se dau familiei miresei, care le pune în fața altarului din casă, timp de trei zile și trei nopți.

Vorbea cu bunătate, ca și cum mirele ar fi fost propriul ei fiu.

Cam tot atunci, în casă intră un mesager, aducând prima scrisoare a miresei conform ceremoniei, către mire. Una dintre neveste se strecură cu sfială prin multime, aducând o casetă lăcuită pentru scrisori.

— Aici sunt, spuse Tokichiro, de pe verandă.

— A sosit prima scrisoare de la mireasă, îl anunță femeia. Și se obișnuiește ca mirele să-i răspundă.

— Ce să-i scriu?

Femeia chicoti, dar nu-i dădu nici un fel de instrucțiuni. În fața lui fură așezate un sipet de scris și o hârtie.

Derutat, Tokichiro luă penelul. Nu excela în exprimarea literară. Învățase să scrie la templul Komyoji și, când lucrase la magazinul de ceramică, caligrafia lui fusese mulțumitoare, aşa că nu se simțea umilit scriind ceva în fața celorlalți. Nu era decât tulburat la gândul de a găsi ce să scrie. Într-un târziu, asternu următoarele:

În această seară plăcută, și mirele ar trebui să vină să vorbească.

I-o arătă gospodinei care-i adusese cutia cu obiecte de scris:

— E bine aşa?

— Merge.

— Și dumneata ai primit o scrisoare de la soțul dumitale, în seara nunții, nu-i aşa? Îți mai amintești ce ți-a scris?

— Nu, răsunse femeia.

Tokichiro râse:

— Dacă dumneata însăși ai uitat, înseamnă că n-a fost ceva prea important.

După aceea, mirele fu gătit cu un kimono ceremonial și i se înmână un evantai.

Luna strălucea lăptită pe cerul serii de toamnă timpurie, iar torțele ardeau luminoase, la intrare. În fruntea procesiunii mergeau doi lăncieri și un cal fără călăreț. Îi urmau trei făclieri, apoi mirele, cu sandale noi.

Nu aveau mobilier nupțial luxos, precum scrinurile cu intarsii, paravanele pliante sau mobilă chinezescă, dar aveau un cufăr pentru armură și o ladă pentru haine. Pentru un samurai din acea perioadă, care comanda treizeci de pedestrași, nu

avea de ce să se rușineze. Dimpotrivă, probabil că Tokichiro simțea o oarecare mândrie tainică. Fiindcă, deși nici unul dintre oamenii care-l ajutaseră în seara aceea și care acum îl însoțeau nu-i erau rude, nici nu fuseseră angajați ca s-o facă. Veniseră să se bucure de nuntă de parcă ar fi fost direct implicați.

Lumini strălucitoare jucau în fața fiecăreia dintre casele arcașilor din vecinătate și toate porțile erau deschise. Ici și colo ardeau focuri și veneau oameni cu lămpioane de hârtie, așteptând împreună cu familia miresei sosirea mirelui. Mame cu copii în brațe făceau cu mâna, iar voia bună le strălucea pe fețele lumenite de felinare și de focuri.

Chiar atunci, dinspre răspântia de peste drum, sosiră în fugă câțiva copii:

— Vine! Vine!
— Sosește mirele!

Mama copiilor îi chemă, certându-i cu blândețe și spunându-le să stea lângă ea. Luna scăldă drumul într-o lumină pală. Anunțul copiilor era vesteala așteptată și, din acel moment, nimici nu mai traversă strada cufundată în tăcere.

Doi purtători de torte trecuă de colț. În spatele lor păsea mirele. De harnășamentul calului fusese să agătați clopoței, care se legănau, sunând precum cântecul greierilor. Cufărul pentru armură și două lănci erau purtate de cinci scutieri. Pentru vecini, toate acestea erau un spectacol destul de interesant.

Mirele mai ales, Tokichiro, arăta minunat. Era un om mic de statură, dar înfățișarea lui ar fi fost plăcută chiar și fără hainele elegante. Nu era atât de urât încât să stârnească bârfe și nici nu părea a fi un om căruia inteligența i se urcase la cap. Dacă erau întrebați ce fel de om era, cei care stăteau la garduri și la porți probabil ar fi răspuns că era un băiat ca toți ceilalți și un soț nimerit pentru Nene.

— Bine ați venit, bine ați venit!
— Să intre mirele!

— Felicitări!

Familia și neamurile care așteptau lângă poarta casei lui Mataemon îl salutară pe Tokichiro, cu chipurile luminate, când și când, de lumina care licărea.

— Poftiți, vă rog.

Mirele fu condus singur într-o cameră separată. Tokichiro se așeză. Era o casă mică, având nu mai mult de șase sau șapte camere. Ajutoarele stăteau dincolo de ușa glisantă. Bucătăria se afla de cealaltă parte a grădinii înguste și se auzea zgomot de vase spălate, iar mirosul de mâncare plutea spre el.

Tokichiro nu observase prea multe în timp ce mergea pe străzi, dar acum, că se așezase, își auzea bătăile propriei inimi și-și simțea gura uscată. Stătea singur în cameră, aproape ca și cum ar fi fost uitat de toți. Totuși, nu s-ar fi cuvenit să strice protocolul, aşa că se hotărî să rămână acolo, așezat într-o postură demnă, indiferent dacă-l vedea cineva sau nu.

Din fericire, Tokichiro nu se plăcusea decât rareori. Cu siguranță, ca mire, care în curând avea să-și întâlnească mireasa, nu avea absolut nici un motiv de plăcuseală. Însă chiar și aşa, la un moment dat, uită complet de nuntă și, o vreme, se relaxă cu o reverie care nu avea nici o legătură cu situația prezentă. Acum, mintea îi zbura într-o direcție absurdă: castelul Okazaki. Ce se întâmpla acolo? Recent, această întrebare îi ocupase mintea mai mult decât oricare alte gânduri. În loc de a-și pune problema cum avea să-i vorbească noua lui mireasă a doua zi dimineață și în ce fel urma să arate când îl saluta, mintea îi era atrasă de aceste lucruri.

Oare castelul Okazaki avea să se alăture clanului Imagawa? Sau să se alieze cu clanul Oda? Încă o dată, se afla la o răscruce. Anul trecut, în urma cumplitei înfrângeri de la Okehazama a clanului Imagawa, clanul Tokugawa se confruntase cu trei posibilități diferite. Să-i susțină în continuare pe cei